

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος 4,50

Ἑξαμήνιος 5,50

Τριμήνιος 2,50

Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 1905

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουνίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 27

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Εἰς τὸν καλὸν δρόμον.

Ἄφ' ὧ κατώρθωσε τόσον γρήγορα νὰ τοὺς ὑποτάξῃ, ὁ Πέτρος ἐπέστρεψεν εἰς τὰς δύο του φίλας, αἱ ὁποῖαι εἶχαν παρακολουθήσῃ με συγκίνησιν ὅλας αὐτὰς τὺς σκηνάς.

— Τί παιδί! ἔλεγεν ἡ μητέρα. Ἄν δὲν ἦταν αὐτός, θὰ μᾶς ἐπερίμενεν ὁ φρικτότερος θάνατος.

— Καὶ τώρα νά, ἔγεινε καὶ κυβερνήτης τῆς Μεδούσης, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη γελῶσα· δὲν ξέρω τί ἔχει, εἶνε ὅμως κατωμένος διὰ νὰ διευθύνῃ καὶ νὰ ὑποτάσσῃ.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἡμέρος σὰν ἀρνί...

— Καλέ, εἶνε λεονταρόπουλο! προσέθεσεν ὁ Κερλός, ἐρχόμενος τὴν στιγμήν ἐκείνην διὰ ν' ἀναλάβῃ τὸ πηδάλιον.

Ὅταν μετ' ὀλίγον ἐπλησίασεν ὁ νέος, ἡ κυρία Ζολλιέ, χωρὶς περιττοὺς λόγους, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἡσπάσθη μητρικῶς.

— Κ' ἐγώ, καπετάνιο μου, εἶπεν ἡ χαρίεσσα Ἑλένη, εἰμπορῶ νὰ σὰς φιλήσω διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω;

— Ὅχι διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσετε, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, κοκκινίζων ἀπὸ χαράν, ἀλλὰ διὰ νὰ με κάμετε εὐτυχὴ καὶ ὑπερήφανον διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν.

ὑπὸ τὴν ὄθησιν τῶν κωπῶν, ἡ φαλαεινοθηρὶς Μέδουσα ἐπροχώρει βραδέως ἀλλ' εἰς δρόμον καλόν· τὴν δεκάτην ὥραν, ἡ δευτέρα ὁμάς ἀντικατέστησε τὴν πρώτην, ἔπειτα πάλιν εἰργάσθη αὐτὴ καὶ οὕτω καθέξῃς ἕως τὸ βράδυ.

Σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ διάστημα, ὁ Πέτρος ἐξηρεῖν τὸν ὀρίζοντα, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτελεσμα.

Ἐν τούτοις, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, παρετήρησε πρὸς ἀνατολὰς ἓν μαῦρον σημεῖον.

Ἐδῶσε τὰ δίοπτρα εἰς τὸν ναύτην Καργκασσού, ὁ ὁποῖος ἀνέκραξε:

— Εἶνε καράδι! ἀλλὰ θὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ μᾶς ἰδῇ· πηγαίνει κατὰ τὸ λεβάντε... δὲν πιστεύω νὰ συναπαντηθοῦμε!

— Εἶχε δίκχο λοιπὸν ὁ καπετάνιος ποῦ μᾶς ἐβάλε νὰ πάρωμε αὐτὸ τὸ δρόμο, παρετήρησεν ὁ Κερλός.

— Ζήτω ὁ καπετάνιος! ἐφώναξαν ὅλοι ἀναθαρρήσαντες ἀπὸ τὴν ἀμυδρὰν ἐκείνην ἐλπίδα.

ΚΕΦΑΛ. ΑΛ'

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ
ΚΑΡΑΒΙ

Παράδοξον!

Ἡ νύξ ἦλθε φέρουσα τὴν εὐλογημένην τῆς δρόσον.

Ἐνῷ αἱ δύο γυναῖκες, ἐξηπλωμένοι ὅσον ἀναπαυτικῶς τερα ἡμποροῦσαν, ἐκοιμῶντο, ὁ γενναῖος τῶν φίλος ἐξηρεῖν νὰ τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζε γλυκὰ ἡ σελήνη.

Ἐξαφνα ἐρρίγησε.

Ὅχι πολὺ μακρὰν, δεξιᾷ, εἶχε διακρίνει ἓνα κόκκινον φῶς, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν ἦτο ἄστρον.

Ἐσκυψε πρὸς τὸν πηδάλιουχον καὶ τῷ εἶπε σιγᾷ:

— Κύτταξέ!

— ὦ, διάβολε! διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ ναύτης· εἶνε φανάρι καραβιοῦ! καὶ αὐτὸ τὸ καρὰν ἐρχεται σχεδὸν ἀπάνω μας!.. Ἄν ἦταν μέρα, μποροῦσε νὰ μᾶς σώσῃ, γιατί θὰ περάσῃ ἀπὸ κοντά μας διακρίσει τὸ πολὺ μέτρα... Τώρα ὅμως ποῦ εἶνε νύκτα, οὔτε θὰ μᾶς ἰδῇ

οὔτε θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς ἀκούσῃ. Τί δυστυχία!

— Ἄν φωνάξωμε ὅλοι μαζί, νομίζεις πῶς δὲν θὰ μᾶς ἀκούαν; ἤρωτησεν ὁ νέος.

— ὦ, περιττό, πλοίαρχέ μου! τέτοια ὥρα... θὰ κάμουν τὸν κουφό... Ἐχουν μεγάλο κίνδυνον ἡ μανούβρες τῆς νύκτα... Τῷ γὰρ βέβαιον πῶς δὲν θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ μᾶς πλησιάσουν.

— Ἄς εἶνε ὅμως τώρα, δὲν πρέπει νάνησυχούμε, ἐπέλαθεν ὁ Πέτρος· γὰρ νὰ φανοῦν δύο πλοῖα σ' ἐλίγες ὥρες, θὰ πῇ ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς δρόμον ποῦ συχνάζεται. Αὐριο θάπαντ ἡ σωμα ἐκάνει ἄλλο καὶ θὰ σωθοῦμε.

— Μακάρι!

Τὴν ἡμέραν, πραγματικῶς, εἶδαν καὶ ἄλλας μακρινὰς σιλουέτας πλοίων, ἔπειτα δὲ ἄλλας πλησιέστερας. Ἡ ἐλπίς τοὺς ἐστήριξε.

Τὸ ἀπόγευμα εἶδαν τέλους ἓν ἱστιόφορον, ἐν ὥρῳ τῇ τρίτῳ, τοῦ ὁποῖου ὁ τρόπος τοῖς ἐφάνη κάπως παράδοξος. Δὲν διευθύνετο κατὰ αὐτὸ τὸ πλοῖον, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπλεε μᾶλλον εἰς τὴν τύχην, ἀκυβέρνητον, βοθηθείσης δὲ καὶ τῆς φορᾶς τοῦ ἀνέμου, ἐπλησίαζεν ὁλοκλήρως πρὸς τοὺς ναυαγούς.

Τί συμβαίνει; ἀπορούσαν οἱ τρεῖς ναῦται καὶ ὁ Πέτρος, λαμβάνοντες ἐν περιτροπῇ τὰ δίοπτρα διὰ νὰ παρατηρήσουν τὸ πλοῖον. Δὲν φρίσκει κανεὶς. Μετὰ τὰ πανιὰ ποῦ ἔχουν ἀνοικτὰ, ἂν

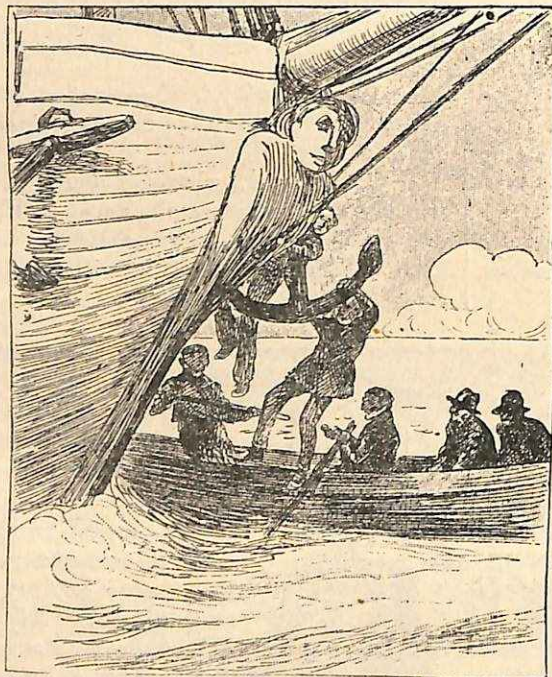

«Κ' ἐγώ, καπετάνιο μου...» (Σελ. 233, στ. α')

έδυνάμωνε αὐτὸς ὁ ἀέρας, θὰ ἐχάνοντο. Τὸ ἱστοφόρον ἐπροχώρει γοργὸν καὶ ἤρχετο κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτοὺς.

Ὅλοι οἱ ναυαγοὶ κατείχοντο ἀπὸ ἐλπίδα καὶ ἀνησυχίαν. Νὰ κατέρωθοναν νὰ προσεγγίσουν καὶ νὰ ἐπιβιβάσθουν εἰς τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πλοῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καμμία χεὶρ δὲν ἐτείνετο πρὸς βοήθειαν;...

— Ἐνας μόνος τρόπος ὑπάρχει, εἶπεν ὁ Καργκασσοῦ. Κάποιος ἀπὸ μᾶς, περνώντας, θάρρα· θὰ ἀπὸ καμμιαν ἀγκυρά, καμμιαν ἀλυσίδα, καὶ θὰ σκαρφαλώσῃ εἰς τὸ καράβι. Ἀπὸ 'κεῖ θὰ εἴξῃ ἓνα παλαμάρι εἰς τὴν φαινομένην ἰδέαν καὶ ἔτσι οἱ ἄλλοι θὰ βοηθηθοῦν καὶ θὰνέθουν ὁ

«Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Κερλὸς εἶχον ἐφορμήσῃ...»
(Σελ. 234, στ. α')

πως μποροῦν, μὲ δυσκολία πάντα, γιατί τὸ διαβολοκαράβι τρέχει δώδεκα κόμβους τὴν ὥρα!

— Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι. Ποιὸς θὰ σκαρφαλώσῃ πρῶτος;

— Ἀδιάρτου! ὁ πρῶτος ποῦ θὰ προφθάσῃ νὰρπαχθῇ ἀπὸ κάτω. Τί λέτε, καπετάνιο;

Ὁ Πέτρος ἐπιδοκίμασε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε. Καλὸς γυμναστικός, δυνατὸς καὶ εὐκίνητος, ἐλογάριαζεν ὅτι θὰ ἔκαμνε καλὰ τὸ μέρος του εἰς τὸ δύσκολον αὐτὸ γύμνασμα.

Ἐπάνω!

Ἡ στιγμή ἦτο κατάλληλος. Διηύθυναν τὴν φαλαινοθηρίδα εἰς τὸν πόντον ὥστε νὰ περάσῃ κάτω ἀπὸ τὸν πρόβολον (μπομπρέσο) τοῦ ἀγνώστου πλοίου. Ὁ ἐπικινδυνὸς χειρισμὸς ἐπέτυχε καὶ συγχρόνως δύο σώματα ἀνυψώθησαν μὲ ὁ-

μὴν εἰς τὸν ἀέρα, πρὸς μεγάλον τρόμον τῶν δύο γυναικῶν.

Ἦσαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Κερλὸς, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐφορμήσῃ πρὸς κατάντησιν τοῦ ἀγνώστου πλοίου.

Ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων, κατέρωθοναν νὰρπαχθῶν ἀμοτέρωθεν καὶ νὰ πατήσουν εἰς τὸ κατὰστρωμα, καθεὶς ἀπὸ τὸ μέρος του.

Τὸ κατὰστρωμα αὐτὸ ἦτο στρωμένον μὲ ἀνθρώπινα σώματα, κατακείμενα εἰς ἐντελὴ ἀκίνησιαν. Χωρὶς νὰρπορηθῶν μὲ τὸ παράδοξον ἐκείνο θέαμα, ἤσπασαν ἓνα σχοινὶ τυλιγμένον περὶ τοὺς πόδας των, καὶ ἔρριψαν ἐπιτηδῶς τὴν ἄκρην του εἰς τὸν Καργκασσοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔδραξεν εἰς τὸν ἀέρα, σκύψας μὲ κίνδυνον νὰ πέσῃ, διότι ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἱστοφόρον εἶχεν ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὴν φαλαινοθηρίδα.

Βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέφυγεν ἀπὸ ὅλα τὰ στήθη, ὅταν τὸ μικρὸν καὶ τὸ μεγάλον σκάφος συνδέθησαν ἐπιτέλους διὰ τοῦ μακροῦ καὶ στερεοῦ ἐκείνου σχοινίου.

Ἐπρεπε τώρα ν' ἀναιθάσουν εἰς τὸ τριεστὸν τοὺς ναυαγούς καὶ πρὸ πάντων τὰς γυναῖκες.

Ὁ Κερλὸς, ἐμπειρὸς ναύτης, κατέρωθοναν νὰ εὐρὴ ἀμέσως μίαν σχοινίαν κλίμακα, τὴν ὁποίαν ἔδραξεν ἀπὸ τὴν κουπαστὴν καὶ ἔρριψε κατὰ μῆκος τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, τὸ ὅποῖον, ἀκυβέρνητον ὅπως ἦτο καὶ μὲ τὰ περισσότερα ἱστία ἀνοιχτά, ἐκλινε πολὺ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, — περίστασις πρὸς τὸ πορὸν εὐνοϊκή.

— Πηγαίνω νὰ πάρω τὲς κυρίες, εἶπεν ὁ Πέτρος· δέσε μου ἓνα σχοινὶ εἰς τὴν μέσην, ἄρξαις τὸ ἄρκετὰ μακρὺ, διὰ νὰ εἰσπορῶ νὰ δύνω καὶ ἄλλο σῶμα ἐπάνω μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρην βάζω με καλὰ.

Ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ Κερλὸς, ἐκτελών αὐτὴν τὴν διαταγὴν.

Εἰς μίαν στιγμήν ὁ Πέτρος ἐκατρακύλησεν εἰς τὴν φαλαινοθηρίδα, σαλευομένην τώρα πολὺ ἔνεκα τῆς γειννιάσεως τοῦ ἱστοφόρου.

Ἡθελήσε νὰ πάρῃ τὴν κυρίαν Ζολλιέ, ἀλλ' αὐτὴ τὸν ἐκέντησε:

— Πρῶτα τὴν Ἑλένη!..

Γρήγορα λοιπὸν, εἶπεν ὁ Πέτρος δένων τὴν Ἑλένην ἐπάνω του· κρατῆτέ με καλὰ ἀπὸ τὸν λαιμό, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μὲ πνίξετε.

Ἡ ἀνάβασις ὑπῆρξε δυσκολωτάτη, διότι ἡ σχοινίαν κλίμαξ ἐκινεῖτο ἐπιτέλους ὁμῶς ἀπὸ τὸν πόντον κατὰστρώματος τὸ πολὺτιμον φορτίον του καὶ κατήλθεν ἀμέσως διὰ νὰ πάρῃ τὴν μητέρα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΜΠΟΥΡΝΕΛΛΕΣ

ΚΩΜΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΔΙΑ ΔΥΟ ΑΓΟΡΙΑ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 225]

Ὁ ὠπαρῆτης, ἐξακολουθεῖ τὸν μονολόγον του: — Ὁ γυῖός του θὰ κοιμούνταν τότε σὲ στρώμα ἀπὸ ροδόφυλλα, καὶ κάθ' ἑκατό πού θὰ ξυπνοῦσε, τὸ χέρι ἐνός ἀθλίου σκλάβου θὰ τοῦ παρουσίαζε μὴ μπουρνέλλα τῶν Μακαρίων! (Ὁμιλῶν ὁλονέν, λύνει σιγὰ-σιγὰ τὸν σπάγον καὶ πίπτει τὸ χαρτὶ πού ἦτο τυλιγμένον τὸ βαζάκι.) Μπα! τὸ χαρτὶ ἔφυγε μόνο του! τὸ βαζάκι δὲν εἶνε σπασμένο. (Τὸ ἀνοίγει.) Τί λέτε; Νὰ φάω μὴ μπουρνέλλα;... Μιὰ... μόνο μιὰ... τὴ μικρότερη... Μπα! γιατί ὅχι; Ὁ φίλος τοῦ κυρίου μου δὲν ξέρει πόσες εἶνε... Νὰ εὐχαριστῶ! ἀπὸ 'κεῖνες ποὺ δὲν παρουσιάζονται καλὴ μέρα!... Ἀς τὴν ἀρπάξω λοιπὸν ἀπὸ τὰ μαλλιά, πού λέει ὁ λόγος! (Παίρνει μὴ μπουρνέλλα ἀπὸ τὸ βαζάκι καὶ τὴν καταβροχθίζει.) ὦ! ὦ! ὦ! ὦ γλύκες!.. ἀνέθηκα εἰς τὸν ἔδωρο οὐρανὸ καὶ βλέπω.... Ἀὐ! αὐ! αὐ!... (Παίνει τὰν κοιλία του μὲ συστροφὰς καὶ μορφασμοὺς πόνου.)

Ἀὐ! αὐ!... αὐ!... (Ἐξαφνα ἡσυχάζει.) Ἀ, κατάλαβα! Εἶνε γιατί εἶνε ἐδῶ μέσα μονάχη καὶ στενοχωριέται. ὦ, ναί, βέβαια, στενοχωριέται. Ὁχι, μικρούλα μου, ὅχι, νὰ σὲ χάσῃ... μὴν κάνῃς ἔτσι!.. Θέλεις σύντροφος; Ἐννοια σου καὶ θὰ σοῦ στείλω ἐγὼ τώρα μὴ φιληνάδα, μὴν ἀδελέφῃ... Ἀς ἀρπάξωμεν καὶ ἄλλη μὴ εὐκαιρία ἀπὸ τὸ κοτσάνι! (καταπίνει καὶ ἄλλη μπουρνέλλα.) ὦ, γλύκες! ὦ, οὐρανοί!.. ὦ, εὐδαίμονία!.. (ὡς ἄνω.) Ἀὐ! αὐ! αὐ!.. Καλέ, πιάστηκαν μέσα μου; μαλλιώνουν;... Ἀς τὲς πιάσω μὲ τὸ καλὸ... Ναί, ναί... λιγάκι σιροπάκι... Ἀὐ! αὐ! αὐ! ἡ μονομαχία ἐξακολουθεῖ. (Ἠσυχάζει.) ὦ, διάβολε, αὐτὸ εἶνε: πρέπει νὰ στείλω μίαν ἄλλην νὰ τὲς χωρίσῃ. (Καταπίνει καὶ τρίτην μπουρνέλλα καὶ ἀρχίζει τὰ ἴδια.) Μὰ γιατί πονῶ πάλι;.. Ἀ, ναί. Τώρα εἶνε δύο ἐναντίον μῆς... Ἀὐ! αὐ! αὐ! (Ἐξαφνα ἡσυχάζει.)

Ἀ! ξέρω τί πρέπει νὰ κάμω: νὰ ἐξισώσω τὰν τιμαχόμενα μέρα. Ἐτσι θὰ ποκατασταθῇ ἡ ἰσορροπία καὶ ἡ εἰρήνη! (Καταπίνει καὶ τὴν τετάρτην μπουρνέλλα.) Χίλια διακόσια φράγκα!.. Ἀ, μὰ τάξιζον, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἀμ' αὐτὸ τὸ σιρόπι; (Πίνει τὸ σιρόπι.) ὦχ! ψυχὴ μου! τί εὐδίζ! πού ἀνάβας καὶ πού μπανάνα!.. (Χορεύει καὶ τραγουδεῖ.)

Εἰς τὸ βουνὸ ἤρθε ἑκεῖ Ἐλν' ἐκκλησιὰ ἐρημική, τὸ σήμαντρό της δὲν κτυπᾷ δὲν ἔχει ψάλλη οὔτε πα... (Ἐπεται συνέχεια)

Εἰς τὸ βουνὸ ἤρθε ἑκεῖ Ἐλν' ἐκκλησιὰ ἐρημική, τὸ σήμαντρό της δὲν κτυπᾷ δὲν ἔχει ψάλλη οὔτε πα... (Ἐπεται συνέχεια)

Εἰς τὸ βουνὸ ἤρθε ἑκεῖ Ἐλν' ἐκκλησιὰ ἐρημική, τὸ σήμαντρό της δὲν κτυπᾷ δὲν ἔχει ψάλλη οὔτε πα... (Ἐπεται συνέχεια)

Εἰς τὸ βουνὸ ἤρθε ἑκεῖ Ἐλν' ἐκκλησιὰ ἐρημική, τὸ σήμαντρό της δὲν κτυπᾷ δὲν ἔχει ψάλλη οὔτε πα... (Ἐπεται συνέχεια)

Εἰς τὸ βουνὸ ἤρθε ἑκεῖ Ἐλν' ἐκκλησιὰ ἐρημική, τὸ σήμαντρό της δὲν κτυπᾷ δὲν ἔχει ψάλλη οὔτε πα... (Ἐπεται συνέχεια)

Εἰς τὸ βουνὸ ἤρθε ἑκεῖ Ἐλν' ἐκκλησιὰ ἐρημική, τὸ σήμαντρό της δὲν κτυπᾷ δὲν ἔχει ψάλλη οὔτε πα... (Ἐπεται συνέχεια)

Εἰς τὸ βουνὸ ἤρθε ἑκεῖ Ἐλν' ἐκκλησιὰ ἐρημική, τὸ σήμαντρό της δὲν κτυπᾷ δὲν ἔχει ψάλλη οὔτε πα... (Ἐπεται συνέχεια)

(Ἀκούει ἔξαφνα τὸν κύριόν του καὶ χώνει τὸ βαζάκι εἰς τὴν τσέπη του.)

Ὁ Κύριος, ἐπιστρέφον καὶ βλέπων τὸ κίνημα τοῦ ὑπηρέτου: — Μπα; ἀπᾶ; γίρισες κρόλα;

Ὁ ὠπαρῆτης: — Μάλιστα, κύριε. Ὁ Κύριος: — Δὲν ἄργησες καθόλου. Μπράβο, παιδί μου! (τοῦ ἀρπάζει τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ τραντάζει.) Μπράβο! μπράβο! μπράβο!

Ὁ ὠπαρῆτης: — τὸν κυττάζει σατισμένος, κατ' ἰδίαν: — Τί ἔπαθε αὐτός;

Ὁ Κύριος: — Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! (Κάθε φορά ποῦ προφέρει τὴν λέξιν «εὐχαριστῶ», τοῦ τραντάζει τὸ χέρι ὁλονέν δυνατώτερα.)

Ὁ ὠπαρῆτης: — Μὰ... κύριε... μὴ μ' εὐχαριστῆτε... τόσο δυνατά. Θὰ μοῦ σπάσετε τὸ χέρι! (κατ' ἰδίαν:) Μὰ τί ἔπαθε αὐτός;

Ὁ Κύριος, Ὁχι δά, παιδί μου! πρέπει! Ὅταν ἔχη κανεὶς ἓνα ὑπηρέτη σὰν καὶ σέ, τίμιον σὰν καὶ σέ, πιστὸ σὰν καὶ σέ, ἐγκρατὴ σὰν καὶ σέ, (εἰς κάθε ἐπίθετον τοῦ τραντάζει τὸ χέρι ὁλονέν δυνατώτερα:) πρέπει νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ!

Ὁ ὠπαρῆτης, ἀπελευθερώνων τέλος τὸ χέρι του, κατ' ἰδίαν: — Μὰ μ' ἐνθαρρύνει πάρα πολὺ... Τί ἔπαθε;

Ὁ Κύριος: — Καὶ τώρα, ἀφοῦ σ' εὐχαρίστησα ὅπως συῦ ἄξιζε, ἄς πάρω καὶ μὴ καρέκλα (τὸν κυτπᾷ εἰς τὸν ὦμον:) ἄς καθίσωμεν (τὸν ξανακυτπᾷ:) καὶ ἄς συνομιλήσωμεν! (τὸν ξανακυτπᾷ.)

Ὁ ὠπαρῆτης, τραβᾷ τὴν καρέκλα του ὅσο μακρύτερα εἴμπορεῖ: — Ὁρισμένως κάτι ἔχει!

Ὁ Κύριος: — Λοιπὸν, παιδί μου, βρήκες εὐκολία τὸ σπῆναι τοῦ φίλου μου;

Ὁ ὠπαρῆτης: — Μάλιστα, κύριε. Ὁ Κύριος: — Καὶ τί σοῦ εἶπε;

Ὁ ὠπαρῆτης: — Οὐ! ἓνα σωρὸ πράγματα!... μοῦ ἔλεγε, μοῦ ἔλεγε, μοῦ ἔλεγε!

Ὁ Κύριος: — Πολὺ καλὰ. Καὶ παρετήρησες τίποτε ἰδιαιτέρου ἐπάνω στὸ τζάκι;

Ὁ ὠπαρῆτης: — Στὸ τζάκι, εἶπατε, κύριε, ὦ, ναί... τί ὠραῖο τζάκι!... Πρῶτα-πρῶτα, ἐπάνω στὸ τζάκι ἦταν... ἄ! τί ὠραῖο ποῦ ἦταν τὸ τζάκι, κύριε!... Ἐπειτα, ἐπάνω στὸ τζάκι ἦταν... μὰ τί ἔξοχο τζάκι ποῦ ἦταν, κύριε!... Καὶ τέλος, ἐπάνω στὸ τζάκι ἦταν... ἄ, κύριε! πραγματικῶς πολὺ ὠραῖο τζάκι ἦταν!

Ὁ Κύριος: — Μπράβο! ὅλ' αὐτὰ κατέρωθοναν νὰ τὸ ἴδῃς; (πλησιάζει τὴν καρέκλα του.)

Ὁ ὠπαρῆτης, ἀπομακρύνων τὴν καρέκλα του, κατ' ἰδίαν: — Πάλι τὰ ἴδια;

Ὁ Κύριος: — Βλέπω, ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸς παρατηρητής! Μπράβο!

μπράβο! μπράβο! (Τὸν κυτπᾷ τρεῖς φορές εἰς τὸν ὦμον δυνατά.)

Ὁ ὠπαρῆτης, κατ' ἰδίαν: — Μὰ τί ἔπαθε; ὦ σκάσω!

Ὁ Κύριος: — Καὶ τώρα ποῦ μὲ ἱκανοποίησες εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, ἄς περάσωμεν εἰς ἄλλο. Πῶς σοῦ ἐφάνηκε ἡ κενσόλα;

Ὁ ὠπαρῆτης, κατ' ἰδίαν: — Ἀχ, ἔσαναμμένα κάρθυνα πατῶ! (Δυνατά!) Ἡ κενσόλα εἶπατε, κύριε;

Ὁ Κύριος: — Ναί, ναί, ναί! Ἡ κενσόλα.

Ὁ ὠπαρῆτης: — Ἀ, ναί... ἡ κενσόλα... (κατ' ἰδίαν:) Μιὰ ἰδέα!... (δυνατά:) Μὰ ξέρετε, κύριε, ἡ γρίλλης ἦταν κλειστές.

Ὁ Κύριος: — Τί λές, ἀνόητε; Στὸ σπῆναι τοῦ φίλου μου δὲν ὑπάρχουν γρίλλες!

Ὁ ὠπαρῆτης: — Μὰ ἐγὼ δὲν εἶπα πῶς ὑπάρχουν; εἶπα μόνο πῶς ἦσαν κλειστές.

Ὁ Κύριος: — Μ' ἂν ἡ γρίλλης ἦταν κλειστές, θὰ πῆ πῶς ὑπάρχουν γρίλλες.

Ὁ ὠπαρῆτης: — Καθόλου, κύριε! καθόλου, καθόλου! Ἡ γρίλλης ἦταν κλειστές, καὶ γρίλλες δὲν ὑπῆρχαν. Ἐχομε δίκιο καὶ εἰς τοῦτο.

Ὁ Κύριος: — Μπα; καὶ μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς αὐτό;

Ὁ ὠπαρῆτης: — Εὐκολώτατα, κύριε, Ἀκολουθήσατε, παρακαλῶ, τὸ νῆμα τοῦ εἰσοῦ τοῦ συλλογισμοῦ μου.

Ὁ Κύριος, — Μάλιστα! Ὁκλούθησώ τὸ νῆμα (τὸν κυτπᾷ εἰς τὸν ὦμον:) τοῦ εἰσοῦ (τὸν ξανακυτπᾷ:) τῶν συλλογισμῶν σου! (τὸν ξανακυτπᾷ:) Λοιπὸν!

Ὁ ὠπαρῆτης: — Λοιπὸν: Ὅταν ὁ κύριος ὀλέῃ νὰ πάῃ εἰς τὸ θέατρο καὶ τοῦ λέγουν: «Τὸ θέατρο εἶνε κλειστό», δὲν εἶνε σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε θέατρο;.. Τὸ θέατρο κλειστὸ, δηλαδὴ δὲν ἔχει θέατρο, δὲν ὑπάρχει θέατρο!

Ὁ Κύριος: — Πῶς; δὲν ὑπάρχει θέατρο;

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΑΣΤΕΡΧΑΣΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ

Ξεγελάσθη τὸ Δελφίνι, Τάνοιχτά πελάγη ἀφίνει.. Καὶ καϊκάκι πάει νὰ γίνῃ.

Ὅμως ἦρην καλοπροφάσῃ, Νάμπη σὲ караδοστάσι, Τὰ νερά του χάνει καί...

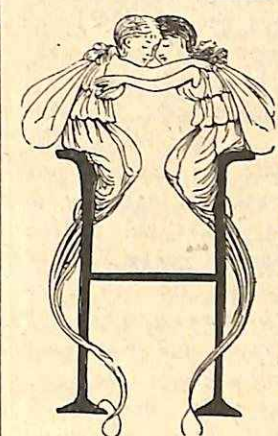
Τὸ τσακύνουνε στὸ Κέ! (*)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Κέ: Τὸ πασίγνωστο πεντάμορφο ἀστρογάλι τῆς Σμύρνης.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΠΕΤΕΙΟΣ τῆς Ἀλώσεως—29 Μαΐου—συνέπεσε φέτος νὰ εἶνε Τρίτη. Τετὴν ἦτο καὶ τὸ φοβερόν ἐκείνο ἔτος 1453 καὶ διὰ τοῦτο ἔκτοτε, εἰς ὅλον τὸν Ἑλ-

ληνισμόν, ἡ Τρίτη θεωρεῖται ἡμέρα ἀποφράς. Τίποτε δὲν κάμνουν οἱ Ἕλληνες τὴν Τρίτην, οὔτε ἀρχίζουν, οὔτε τελειώνουν, διότι ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι θάποτύχη, θὰ βγῇ σὲ κακὸ. Εἶνε μία ἐθνική πρόληψις, δικαιολογημένη ὅταν ἔχη τὴν πηγὴν τῆς εἰς τόσῳ μεγάλῃ ἐθνικῇ συμφορᾷ. Ἀς ὑπάρχῃ διὰ νὰ τὴν ἐνθυμίζῃ! Διότι τὴν συμφορὰν αὐτὴν πέπει νὰ τὴν ἐνθυμούμεθα πάντοτε, ἔστω καὶ μὲ μίαν πρόληψιν. Τὴν Τρίτην ἐκείνην, 29 Μαΐου 1453, ἔχασαμεν οἱ Ἕλληνες τὴν αὐτοκρατορικὴν μας μητρόπολιν, τὴν ἐλευθερίαν μας, τὴν ἐθνικὴν μας αὐτοπαρτίαν. Καὶ εἰς τὴν ἡμέραν αὐτὴν μίαν σκοτεινὴν περιόδον δουλείας, ἡ ὁποία διήρκεσε τέσσαρας αἰῶνας. Ναί μὲν τὴν ἀνεκτήσαμεν, ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, καὶ ὑπάρχει εἰς τὴν ἱστορίαν μας μίαν 25ῃ Μαρτίου ἀντισταθμίζουσα κάπως τὴν 29ῃν Μαΐου. Ἀλλὰ μόνον μίαν μικρὰ γωνίαν τοῦ ἀπεραντοῦ μεσαιωνικοῦ Κράτους μας ἐλευθερώθη καὶ ἀπὸ τὴν ἀπορράδα ἐκείνην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπεσεν ὁ τελευταῖος μας Αὐτοκράτωρ, ἀπὸ μεγάλοι ἐγίναντο μικροί.

Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ἔπεσε μαχόμενος. Ἡ 29ῃ Μαΐου δὲν μᾶς ἐνθυμίζει μόνον τὴν συμφορὰν μᾶς ἐνθυμίζει καὶ τὸν ἥρωισμόν. Μία μεγάλη ἐθνικὴ μορφή προβάλλει ἀπὸ τὸν αἵματινὸν κυκεῶνα τῆς στεφανωμένης με ἀθάνατον ἀκτινωτῆς: Ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ἥρωας! Χύνομεν δάκρυα λύπης, ἀλλ' αἰσθανόμεθα καὶ παλμούς ὑπερφανείας. Δὲν ἔπεσεν ἡ Κωνσταντινούπολις, παρ' ἀφοῦ ἔπεσεν ἐνδόξως ὁ νόμιμος κύριος καὶ ἡρωϊκὸς τῆς ὑπερασπίσεως. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μαζί μὲ τὸν βάρβαρον κατακτητὴν, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὑπῆρξε νικητής. Καὶ νικητὴς εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ διαγωγή του ἐμπνέει, τὸ παράδειγμα του ἀνδρίζει. Νεκρὸν οἱ Ἕλληνες τὸν ἐλάτρευον τόσο, ὥστε συνέλαβον τὴν ἰδέαν ὅτι θάνασθῃ, θὰ ἐξυπνήσῃ. Καὶ σχεδὸν τὸν ἐθεοποίησαν.

Αὐτὸς συμβολίζει πλεόν τὸ Ἔθνος, καὶ ἔθνος μὲ τέτοια σύμβολα δὲν ἀποθνήσκει ποτέ. Μήπως ἡ προφητεία δὲν ἤρχισε νὰ ἐκπληροῦται; Μία ἀφύπνισις τοῦ Αὐτοκράτορος—Ἐθνους ἦτο τὸ 1821, τὸ ὁποῖον ἀπληλευθέρωσε τὴν γωνίαν αὐτὴν καὶ ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς νέας ζωῆς, τῆς νέας ἐθνικῆς αὐτοπαρξίας. Θὰ ἐκπληρῶνται καὶ πάλιν, ὦ νάι, καὶ ἡ 25ῃ Μαρτίου θὰ ἔχη τὴν ἱστορίαν μας μίαν ἀδελφὴν, ἡ ὁποία θὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον τῆς πρώτης. Ἀλλὰ καὶ αἱ δύο μεγάλοι καὶ χαρμόσυνοι ἡμέραι, θὰ ἔχουν τὴν πηγὴν τῶν εἰς τὴν 29ην Μαΐου, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἥρωϊκὸς καὶ ἐνδοξὸς ἐκείνος θάνατος τοῦ Κωνσταντίνου ἐξησφάλισε τὴν μεγάλην ἀνάστασιν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐθεσπίσθη νὰ τελεῖται μνημόσυνον. Ὅπως τὴν 25ην Μαρτίου τελεῖται μία δοξολογία Ἀλλὰ καὶ τὸ μνημόσυνον ἂς εἶνε ὡς δοξολογία! Ἀς θρηνησῶμεν τὴν πτώσιν καὶ ἂς ἐνθυμούμεθα μὲν ὑπερφάνειαν τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου Αὐτοκράτορος. Καὶ ἂς δοξολογῶμεν τὸν ἥρωα, τὸν στεφανωμένον μὲ τὸ θάνατον ἀκτινωτόν. Κάθε ἀκτίς τοῦ καὶ μία ἐλπίς εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Πάψτε τίς κουταμάρες σας καὶ τραβήχῃτε ἀπὸ τὸ δρόμον νὰ περάσουμε γιὰτ' εἰμαστε βιαστικὲς.

— Ἐλα, προσέθεσε μία ἄλλη, κάμετε γρήγορα, μὴ σὰς δείξωμε ποιὲς βρήκατε νὰ κοροῦδέψετε. Ἄ, μὲ μᾶς δὲν παίζει κανεὶς εὐκολα! Νὰ πηγαίνετε εἰς τὴν δουλειά σας καὶ νὰ μᾶς ἀφίστατε νὰ πηγαίνωμε εἰς τὴν δική μας!

— Σήκω, Σάντος! διέταξεν ὁ Δὸν Κιχώτης, ἀκούσας αὐτοὺς τοὺς λόγους. Κάποιος ἄθλιος μάγος μετεμόρφωσε πάλιν τὴν δέσποιναν τῶν λογισμῶν μου, τὸ κορὺφωμα τῶν ἀνθρωπίνων τελειότητων, εἰς μίαν ἀσχημὴν καὶ χονδρὴν χωριατοπούλαν!

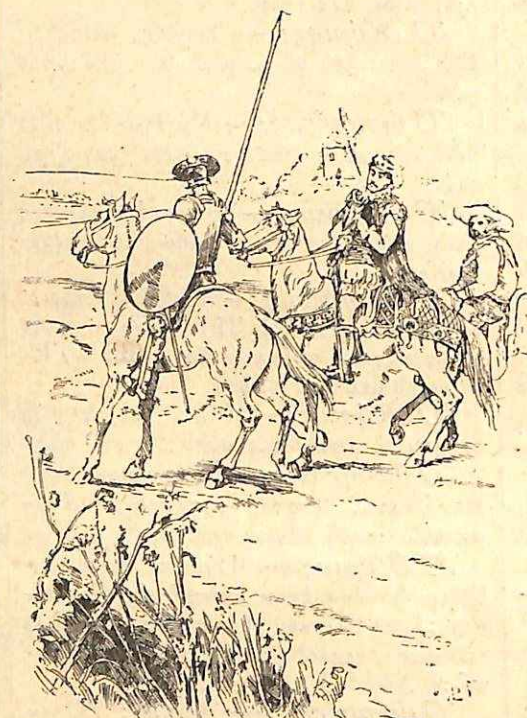
— Ἀλλοίμονο! ἔκαμιν ὁ πονηρὸς Σάντος.

— Νάι, ἀλλοίμονον! ἐξηκολούθησεν ὁ Δὸν Κιχώτης. Κ' ἐμὲ ἐπίσης θὰ μετεμόρφωσε εἰς κανὲν τέρας, τοῦ ὁποῖου

ἡ θεὰ, πολὺ φυσικά, πολὺ δίκαια, τὴν ἀποτροπιάζει. Ἀλλ' ὅμως, ὁ Δέσποινα τῶν λογισμῶν μου, δὲν σοὺ ζητῶ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ εἰπῇς ἐν εὐμένεσι βλέμμα πρὸς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος, γονυκλινῆς, σὲ διαβεβαιώνει περὶ τῆς ἀκλονήτου ἀφαιρώσεώς σου!

— Ἀφίστε πιά τὴ φλυαρίαν, καλέ μου κύριε, εἰπὲν ἡ χωριατοπούλα, καὶ κάμετέ μας τόπον νὰ περάσουμε. Σὰς εἶπαμε πῶς εἴμαστε βιαστικὲς κ' ἐπιτέλους τ' ἀστεῖά σας δὲν μᾶς διασκεδάζουν καθόλου!

Ὁ Σάντος εὐχαριστήμενος τοῦ ἐξερπέρδευσεν τόσον εὐκολα, ἄφισε τὸ σχοινὶ καὶ ἡ χωριατοπούλα ἐκέντησε τὸ γαῖθουρι τῆς, τὸ ὁποῖον ὥρμησεν ἐμπρὸς

«Ὁ Δὸν Κιχώτης τὸν ἐφώναζε καὶ τὸν παρεκάλει...» (Σελ. 236, στ. γ')

καὶ ἄρχισε νὰ κλωτᾷ τόσον δυνατό, ὥστε ἡ κατὰ τὴν Γλυκερίαν ἐξηπλώθη κατὰ γῆς. Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐτρέψε τότε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἡ «Δέσποινα» ὅμως τὸν ἀπήλπισεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόπον, διότι σκωθεῖσα γρήγορα μόνη τῆς, ἐκυνήγησε τὸ γαῖθουρι τῆς, τὸ ἐφθασεν, ἐσπύριξε τὰ δύο τῆς χεῖρα εἰς τὰ καπούλια καὶ χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις, ἐπήδησεν εἰς τὴν ραχὴν του. Μετὰ τοῦτο αἱ τρεῖς χωρικά ἐφυγαν ταχέως ὡς ὁ ἀνεμὸς καὶ δὲν ἐκύτταζαν ὀπίσω τῶν, παρ' αὐτὸ ἔκαμιν ἕνα ὁλόκληρον μίλλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὀλίγον ἔπειτα ἀπὸ τὸ περιστατικὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀφῆκε σκληρὰν ἀπογοήτευσιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἱπποῦ, ἕνας ἑφιππος εὐπατρίδης, μὲ ὁλοπράσινα φορέματα, τοὺς ἐφθασεν ἀπὸ πίσω εἰς τὸν δρόμον τῶν. Τοὺς ἐκύτταξε μὲ κάποιαν

ἐκπληξιν, τοὺς ἐχαιρέτησεν ὁμως εὐγενῶς κ' ἐπτείνισε τὸν ἱππον τοῦ διὰ τὰ προσπεράσαι. Ὁ Δὸν Κιχώτης τότε τὸν ἐφώναζε καὶ τὸν παρεκάλει, ἐὰν δὲν τὸν ἐβίβζε τίποτε, νὰ τοὺς χάρισῃ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς καλῆς συντροφίης τοῦ ἐπὶ τινὰ μίλλι.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ πρασινοφόρος εὐπατρίδης. Οὔτε θὰ σὰς προσπερνοῦσα, ἂν δὲν ἐφοβόμην μὴπως τὸ ἄλογόν σας ἤθελεν ἀγριεύσῃ πλησίον τοῦ ἰδικοῦ μου.

— Καθόλου, κύριε, ἔσπευσε νὰποκριθῇ ὁ Σάντος· ὅσο γι' αὐτό, μὴ ποτε νὰ εἴθῃ ἡσυρτος. Σὰς βεβαιώνω πῶς ἔσθ' ὁλον τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει ἄλλο πλοῦτο καὶ πῶς καλὸ δόλο ἀπὸ τὸν Ἀχαρνόντα τοῦ ἀφέντη μου.

Κατὰ συνέπειαν ὁ εὐπατρίδης ἐτάχθη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Δὸν Κιχώτου κ' ἐκάνονισεν τὸ βῆμα τοῦ ἱππου τοῦ συμφώνως πρὸς τὸ βῆμα τοῦ νέου τοῦ συντρόφου, τὴν ὁποίαν ἐκύνταξε μὲ πολλὴν περιέργειαν. Ἀλλ' εἶχε καλὴν ἀνατροφὴν καὶ ἀπέφυγε νὰ κάμῃ ἐρωτήσεις. Ἐβάδισαν λοιπὸν μαζὶ ἀρετὴν ὥραν, συνομιλοῦντες φαιδρῶς περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων.

Ἐξῆνα εἶδαν μίαν μεγάλην φορτηγὸν ἀμαξάν ἐρριμένην πρὸς αὐτοὺς καὶ στολισμένην μὲ δύο-τρεῖς μικρὰς σημαίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς ἀμαξῆς, ὁτιδήποτε καὶ ἂν ἦτο, ἀνήκεν εἰς τὸν Βασιλέα. Ὁ ὁδηγὸς τῆς ἀμαξῆς ἐκύνταξε ἐν ἀπὸ τὰ μούλαρια, τὰ ὁποῖα τὴν ἔσυραν, κ' ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος ἐκάθητο ἐμπρὸς.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ τὴν ἀμαξάν νὰ σταματήσῃ, καὶ ἠρώτησε τὸν ὁδηγὸν τίνας ἦτο καὶ ποῦ ἐπήγαινε.

— Δικὴ μου εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἔχει μέσα δύο ἄγρια λεοντάρικα. Εἶνε δῶρον τοῦ διαικητοῦ τοῦ Ὁρὰν ἐπὶ Βασιλέα. Ποτὲ μεγαλήτερα καὶ ὠραιότερα λεοντάρικα δὲν ἦλθον ἀπὸ τὴν Ἀφρική.

— Καλὰ λές, προσέθεσεν ὁ ἄλλος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ φύλαξ τῶν θηρίων. Αὐτὸ ποῦ εἶνε ἐπὶ πεινὸν κλουβί, εἶνε ἀρσενικό, καὶ τὸ ἄλλο θηλυκό. Σὰς παρακαλῶ, καλέ μου κύριε, παραμερίστε νὰ περάσουμε, γιὰτὶ δὲν ἔχουμε ὥραν νὰ γάνωμε. Τὰ λεοντάρικα εἶνε φοβερὰ πεινασμένα καὶ πρέπει νὰ φάσωμε τὸ γρηγρότερον γιὰ νὰ ζῶνε.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐμειδίασε περιφρονητικῶς.

— Μόνον λέοντες ἐρχονται ἐναντίον μου αὐτὴν τὴν ὥραν; εἶπεν. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος διὰ νὰ μὲ πτοήσουν λέοντες! Κατέβα, καλὸ μου παιδί, ἀ-

νίξε τὰ κλουβιά καὶ ἄρσε τους νὰ βγοῦν ἔξω καὶ οἱ δύο. Τὰ θηρία αὐτὰ θὰ μάθουν ἐδῶ καὶ αὐθωρεὶ ποῖος εἶνε ὁ Δὸν Κιχώτης ὁ Μαγκήσιος!

Ἀκούσας αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ δυστυχὴς Σάντος ἤρχισε νὰ ξεφωνίξῃ, ὁ δὲ ἀμαξηλάτης ἐκέλευε τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ ἐγκραταίψῃ τὸ παράτολμον αὐτὸ σχέδιον. Ἀλλ' ὁ γενναῖος ἱππότης δὲν ἤκουσε τίποτε.

— Ἐπιτέλους, κύριε, τῷ εἶπεν ὁ ὁδηγός, ἄμα εἶδεν ὅτι αἱ παραλήσεις τοῦ ἦσαν μάταιαι, ἂν τοῦ λόγου σου ἐννοῇς νὰ φαγωθῇς ἀπὸ τὰ λεοντάρικα, ἄρσε με τοῦλάχιστο νὰ ξεζήσω τὰ μούλαριά μου καὶ νὰ φύγω μαζὶ τοὺς γιὰ νὰσφαλισθῶ. Τὰ μούλαριά καὶ τ' ἀμάξι εἶνε τὰ μόνα πράγματα ποῦ ἔχω ἐτὸν κόσμον, γιὰ νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου.

— Δυστυχῇ, ὀλιγόπιστε ἄνθρωπε, καλὰ! ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Κιχώτης. Εἰςέψῃ λοιπὸν τὰ μούλαριά σου καὶ φύγε!

Ὁ πρασινοφόρος εὐπατρίδης, ὁ ὁποῖος

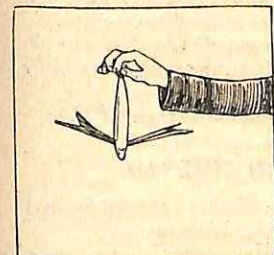
Ἡ πτῆσις ἑνὸς ἐρωδιοῦ

Εἰς ἐρωδιὸς, εὐρεθεὶς νεκρὸς εἰς τὴν Οὐμπάταν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ὑπὸ ἐνὸς γεωργῶ, ἔφεραν εἰς τὸν πόδα σιδηροῦν κρίκου.

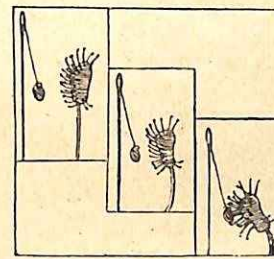
Εἰς τὸν κρίκου τοῦτου, τὸν ὁποῖον παριστᾷ ἡ εἰκὼν μὲ τὸν πόδα τοῦ ἐρωδιοῦ, ὑπῆρχεν ἐπιγραφὴ δηλοῦσα ὅτι τὸ πτηνὸν ἀνήκεν εἰς τὴν Ζωολογικὴν Ἐταιρείαν τῆς Βουδαπέστης. Ἐξηγήθησαν πληροφῶραι καὶ εὐρέθη, ὅτι ὁ ἐρωδιὸς αὐτὸς εἶχε δραπετεῦσθαι καὶ πετάξῃ μέρει τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, διανύσας 8,000 χιλιόμετρα ἐντὸς ἑξ μηνῶν.

Ψάρι ποῦ πετᾷ

Τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ αὐτὸ τὸ χεῖρ, δὲν εἶνε, ὅπως θὰ ὑπέθετε κανεὶς, μικρὸν ἀεροπλάνον· εἶνε ψάρι, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ πετοῦν, (ἐξώκοιτος), καὶ ἐπείσεν ἐσχάτως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπερωκεανείου Sematha. Διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ἄθλον αὐτόν, τὸ ψάρι ἐδέχθη νὰ κάμῃ, ἔξω τοῦ ὕδατος, πῆδημα εἰς ὕψος τριάντα τοῦλάχιστον ποδῶν!

Φυτόν σαρκόδορον

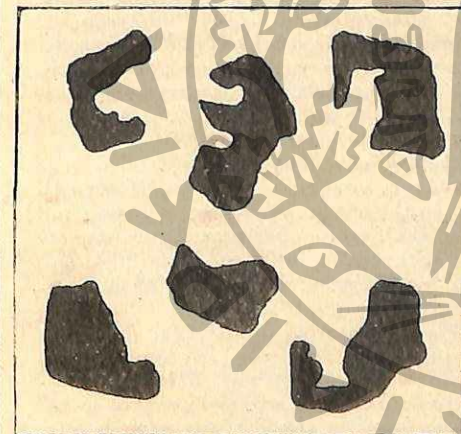

Ἰδού τρεῖς περίεργοι φωτογραφίαι λεηφθεῖσαι διαδοχικῶς εἰς διάστημα 40 λεπτῶν τῆς ὥρας. Πλησίον τοῦ

φυτοῦ αὐτοῦ, ἀνητήθη ἐπὶ βελωνῆς μικρὸν τεμάχιον κρέατος δεμένον μὲ λεπτοτάτην κλωστήν. Ἡ φωτογραφία δείχνει πῶς τὸ φυτόν ἐπλησίωσε καὶ ἐκκύψε διὰ ν' ἀρπάξῃ τὸ κρέας. Τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα τοῦ σαρκόδορου αὐτοῦ φυτοῦ εἶνε *Drosera rotundifolia*.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Συναρμολόγησις εἰκόνος

Νὰ συναρμολογηθῶν τὰ ἐξ αὐτὰ μαζὶ—

λοῦ τοῦ, διὰ νὰπομακρυνθῇ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον ἀπὸ τοὺς λέοντας.

Ὅταν ἀπῆλθον ὅλοι, ὁ Δὸν Κιχώτης ἀρίππευσε καὶ ὠδήγησε τὸν ἱππον τοῦ εἰς μέρος ἀσφαλές, διότι εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ κάμῃ τὴν μάχην τοῦ πεζοῦ, ὅπου ὁ δυστυχὴς Ἀχαρνὼν δὲν ἦτο πολὺ ἐξοικειωμένος μὲ θηρία.

Ὀλίγον ὥραν ἀκόμη, ὁ φύλαξ, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ἐκεῖ, ἀνταχθῇ μὲ ὀλὴν τοῦ τὴν δύναμιν εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Δὸν Κιχώτου, ἀλλὰ χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα. Ὁ ἱππότης ἀρῆκε τὸ δόρυ τοῦ, ἐδράξῃ τὴν ἀσπίδα τοῦ καὶ ἔσυρε τὸ ξίφος τοῦ. Ἐπειτα, ἐπικαλούμενος τὸν Θεὸν καὶ τὴν δέσποιναν τοῦ Γλυκερίαν, ἦλθε κ' ἐστάθη ἀντικρὺ τοῦ ὀπισθίου κλωβοῦ.

Ὁ φύλαξ, μὴ ἔχων τί ἄλλο νὰ κάμῃ, ἤνοιξεν ἀπὸ ἐπάνω τὴν θύραν τοῦ κλωβοῦ καὶ ἀπεκάλυψε πρὸ τοῦ Δὸν Κιχώτου ἕνα τεράστιον λέοντα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ρα τεμάχια ἐπὶ λευκοῦ χάρτου οὕτως, ὥστε τὸ κενὸν ποῦ θὰ μείνῃ μετὰ τῶν, νὰ σχηματίζῃ μίαν μικρὰν λευκὴν ἄρκτον.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀθηνᾶς Ε. Λάδανα

Π f.t s.v.r tr.v.ll.r. .l f.t s.v.r s. d.str.r.

Νάναγνῶσθῃ τὸ φωνηεντόλιπον αὐτὸ γνωμικόν.

γ') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡβης

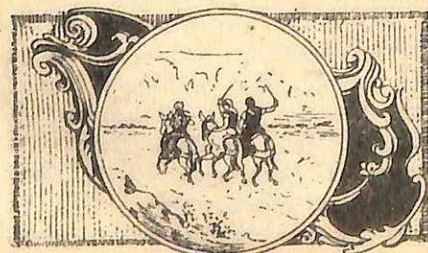
ΚΡΗ	ΖΕ	ΓΩ	ΑΡ
ΣΟ	ΛΕΙ	Α	ΘΑ
ΦΥ	ΤΗ	ΡΟΣ	ΛΩΝ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐτοὶ ὥστε νὰποτελεσθῶν: ἡρωϊκὴ νῆσος, Μούσα, Ἄνεμος, ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ ὄνομα μυθολογικοῦ πλοῦτος.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἐδριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν τοῦ μὲν *δεκάραν* ἢ μὲν *ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον*. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 25ου φύλλου

Φράουλα, μούσμουλο, μήλο, πορτοκάλι.

Ιδε τον Ό-
δηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή-
του, Κεφ. Β

ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΜΜΟΡΦΟ

[Γερμανική Παράδοση]

Συνήντησα μιὰ μέρα 'στὸν περίπατό μου ἓνα ζευγος, ποὺ μοῦ εἰλκυσε τὴν συμπάθειά. Ἐνα μικρὸ μελαχροινὸ μαν-ροφορεμένο ἀγοράκι, ποὺ φαίνεται κά-ποιον ἐπειθοῦσε, καὶ μιὰ δεσποινίδα ὁ-ψηλὴ, οὔτε ἔμμορφη, οὔτε χαριτωμένη ἀλλὰ ἀγαθὴ καὶ συμπαθὴ καὶ φυσιο-γνωμία, Γερμανίδα οἰκοδιδασκάλισσα τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὸ ἦταν Ἑλληνόπουλο, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὸ πρόσωπο. Ἦ-ταν γλυκὸ, χαριτωμένο, μὲ μεγάλα ἔ-ξυπνα μαύρα ματάκια, λεπτοκαμωμένο καὶ εὐκίνητο. Ἄφησε τὸ χεῖρ τῆς δε-σποινίδος καὶ ἔτρεξε 'στὸ χωράφι ποὺ ἔβλεπε ποὺ καὶ ποὺ κατὶ χρυσὰ ἀνθά-κια. Ἦταν ἀμέριστα, ἔκοψε ἓνα καὶ τὸ ἐκτύπησε μὲ θανμασμοῦ.

— Δὲν μοῦ λέτε, Δεσποινίς, τὸνομα αὐτοῦ τοῦ λουλουδιοῦ; Κυττάξετε τί ἔμμορφο ποὺ εἶνε!

— Ὡ εἶνε «Χίλιες φορὲς ἔμμορφο!» (Tusendschoenen).

— «Χίλιες φορὲς ἔμμορφο;» ἐφώνησε τὸ παιδάκι καὶ ἐγέλασε.

— Ναί, μήπως δὲν ξέρεις τὴν ἱστο-ρίαν του;

— Ὁχι, ἀπάντησε τὸ μελαχροινὸ ἀ-γόρι, ἐνῷ ἔδεχνε τὴν δασκάλισσα μιὰ θέσι νὰ καθήσῃ στὰ χόρτα κ' ἐκάθητο κ' αὐτὸ σὰν νὰ τῆς ἔλεγε; «Πῆς μου τὴν!»

Ἡ δασκάλισσα ἄρχισε μὲ προθυμία καὶ εὐχαρίστησι:

«Ὅταν τὰ λουλούδια ἀνεγνώρισαν βα-σίλισσά τους τὸ τριαντάφυλλο, ἀπεφάσι-σαν κάθε οἰκογένεια, ὅπως 'ς ἓνα κράτος θὰ συνέβαινε μὲ κάθε νομοῦ, νὰ στείλῃ ἓνα ἀντιπρόσωπο τοῦ γένους νὰ υποσχεθῇ στὴ βασίλισσα σέβας καὶ ὑπακοή ἐκ μέρους ὅλης τῆς οἰκογενείας. Ἔστειλαν καὶ τὰ λευκάνθημα αὐτὸ ποὺ κρατεῖς.

«Τώρα στὸν ἀέραντο κῆπο, στὸν πῶ ὑψηλὸ κλάδο τῆς τριανταφυλλιάς, στὴν κορυφὴ του, ἐκάθητο σὰν σὲ καταπρά-σινο θρόνο, τὸ τριαντάφυλλο, ἡ βασι-λίσσα, μὲ τὸ ὠραῖο κατακόκκινο βελού-δινο φόρεμά της στολισμένο μὲ τὰ μαρ-γαριτάρια τῆς πρωϊνῆς δροσιάς. Γύρω ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι ἐστέκοντο κ' ἐπε-ρίμεναν τὴ σειρά τους. Ἐνας, ἓνας ἐ-πήγαινε μπροστὰ εἰς τὸν θρόνον, ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση καὶ ἡ βασίλισσα τοῦ ἔλεγε ἓνα γλυκὸ λόγο συμπαθείας, ἐνῷ χαμογε-λοῦσε ἐνθαρρυντικὰ καὶ μὲ καλοσύνην.

Ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ λουλουδιοῦ. Δεῖλὰ-δεῖλὰ ἐπλησίασε, ἐ-στάθη μὲ συστολή, ὑπεκλινή μετὰ χάρι καὶ ἐπερίμενε... Τὸ τριαντάφυλλο, ποὺ ἀγαποῦσε τὸ ὠραῖο, ὅσο τοῦλάχι-στον καὶ τὸ καλὸ, αἰσθάνθηκε συμπά-θειαν εἰς τὸ χαριτωμένο αὐτὸ λουλουδί, ποὺ δὲν ἐφαίνετο κἀν νάναγνορίζῃ τὴν ἀξία του. Τοῦ μίλησε μὲ ἀληθινὴ ἀγα-θότητα, μὲ κάποιο θαυμασμὸ ἴσως, καὶ εἰς τέλος ρώτησε.

— Πῶς σὲ λένε;

Τὸ λουλουδάκι, εἶπε δεῖλὰ τὸνομά του (τότε ἔχε ἄλλο) καὶ τὸ τριαντάφυλλο μ' ἓνα εὐγενὴ καὶ εἰλικρινὴ τρόπον ἐφώ-ναξεν:

— Ἀ! μὰ εἶσαι χίλιες φορὲς πῶ ἔμ-μορφο ἀπὸ τὸνομά σου!

Τ' ἄλλα λουλούδια δὲν ἐξήλεσαν, ἴσως γιὰτὶ μιὰ εὐγενικὴ ἐπαρξίς, ὅπως εἶνε τὸ ἄνθος, δὲν ξέροι τὴ ζήλεια, ἴσως γιὰτὶ τὸ λουλουδάκι ἔσκυψε ὕστερα ἀπὸ τὸν ἔπαινον ντροπαλὸ, πῶ χαμηλὰ ἀκόμη, ἀντὶ νὰ ὑπερηφανευθῇ. Καὶ ὅταν ἐφυ-γαν ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ καὶ ἐχωρίσθησαν, δὲν τὸ ἐχαιρέτισαν πῶ μὲ τὸ παλὴρ του ὄνομα, ἀλλὰ μ' ἐκεῖνο ποὺ τοῦδωκε ἡ καλὴ βασίλισσα μὲ τὴν αὐθόρμητην ἐκ-φράσιν τοῦ θαυμασμοῦ της.

Ἠχώ τῆς Καρδιάς

Η ΕΡΗΜΟΣ

Ὅτ' ἓνα δένδρον δὲν ἀπλώνει

τὴ δροσερὴν τοῦ τῆ σκιά

ἓνα χορτάρι δὲν φυτρώνει

ἓνα ρυάκι δὲν περνᾷ.

Ὁ ἥλιος, μόνος βασιλεῖς.

τὴν ἀπιστοφάτρα καίει

κ' ἡ ἀτελείωτη πεδιάς

ψιθυρισμὸ δὲν λέει.

Ἐρημος εἶνε κ' ἡ καρδιά

ποὺ ἔχει ἓνα μαράζι

τὴν καίει ἡ λύπη, καὶ λαλιά

τὸ στόμα της δὲν βράζει.

Κῦμα

ΜΟΝΩΣΙΣ

Εἰς τὸ ἥριμον καὶ σιωπηλὸν βασιλείον της, τὴν κορυφὴν ἐκ τῆς βιοπάλης ψυ-χῇ τοῦ ἀνθρώπου ζητεῖ τὴν ἀνακούφι-σιν. Εἶνε ἡ μόνωσις, τῶν ποιητῶν ἡ ἀ-γαπημένη σύντροφος. Ὁ μέγας Ὀμηρος εἰς αὐτὴν συνέταξε τὸς ἀθανάτους ραψω-δίας του καὶ τόσοι ἄλλοι μικρότεροι ἀ-δελφοὶ του, εἰς αὐτὴν ἐξήγησαν τὴν δό-ξαν των. Εἶνε καταφύγιον καὶ συμβο-ηθὸς πάσης μεγάλης καὶ δυνατῆς σκέψεως. Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη τῆς ὀφείλουν τὸς προδότους των.

Ἀγαπᾷ τὴν δυστυχίαν καὶ εἶνε τῆς νοσοῦσης ψυχῆς τὸ ἄσυλον. Ἡ εὐτυχία τῆς ἐμπιστεύεται πολλὰς τὰ μυστικά της, ἀλλ' ἡ χαρὰ οὐδέποτε εἰς συνάντησιν της ἔρχεται. Συμπαθεῖται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν πενθόντων, ἀλλ' εἶνε δι' αὐτοὺς πα-ρήγορος κακί.

Φιλοξενούμενοι ὑπ' αὐτῆς, ἀνήκομεν περισσότερο εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, τὸν ὅποιον εὐρισκόμενοι μετ' ἄλλον, λησμο-νοῦμεν δι' αὐτὸ καὶ εἰς μεγάλους φιλό-σοφος δικαίως εἶπεν: ὅταν μὲν ὁ μόνος, εἶμαι ὀλιγώτερον μόνος!.

Μόνωσις

Ο ΠΑΠΑΣ

Ὅταν εἴμεθα μικροί, εἴχαμε τὴν συνή-θειαν ὅταν ἐβλέπαμε τὸ πρωτὶ, πρὶν πάμε εἰς τὸ μάνημα, κανένα παλάν, νι τὸν δέ-νουμε, δηλ. νὰ δένουμε τὸ μαντήλι μας κόμπο δ.α. νὰ μὴ μῆς σηκώτῃ στὸ μάνημα ὁ δάσκαλος. Μαλιστα πολλὲς φορὲς, μὴ ἀρ-κούμενοι στὴ τυχὴν ν' ἀπαντήσουμε πα-πάδες, ἐπηγαίναμε πρὸς ἀναξήτησιν των. Ἀλλ' εἴχαμε καὶ ἓνα δάσκαλο ὁ ὁποῖος τὰ ἤξερε ὅλα, δ.ὅτι ἀπλούστατα δὲν ἐ-γεννήθη δάσκαλος ἀλλ' ὑπῆρξε κάποτε καὶ μαθητὴς... Κίθε πρωτὶ λοιπόν, μόλις ἐπηγαίναμε στὸ σχολεῖον μετὰ τὴν προ-συχὴν μᾶς ἔκαμε ἐπ.θεώρησιν καθαριό-τητος διήθεν, ἂν ἔχομε μαντήλια δηλ. καὶ τὰ ταῦτα, πράγματι ὅμως διὰ νὰ ἰδῇ ποῖος εἶχε δέσει παπάδες.

Εὐνόητον εἶνε, ὅτι οἱ συλλαβισμένοι ἐκτὸς τῆς ἐπιπλήξεως τοῦ δασκάλου ἔ-περγαν καὶ μηδενικὸ προκαταβολικῶς, διότι κατόπιν ἐξεταζόμενοι ἦσαν ἐντελὲς ἀμελέτητοι. Προχθὲς εἶδα πρωτὶ - πρωτὶ ἓνα παπᾶν καὶ ὅστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ἐθυμῆθηκα τὰ παιδικά μου.

Ἐξόριστος Βασιλεῖς

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Εἰς εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τῆς πρώην βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρας, εἶχεν ὑπάγει εἰς ἓν χωρίον ἐπαρχίας τι-νὸς διὰ νὰ ἰδῇ ἐν μικρὸν παιδίον, τὸ ὁ-ποιον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε γράψει πρὸς τὴν βασίλισσαν. Τὸ παιδίον ὠνο-μάζετο Ἰωάννης.

— Λοιπόν, Ἰωάννη, τί ἔγραψες εἰς τὴν βασίλισσαν; εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος.

— Τῆς ἔγραφα ὅτι προχθὲς τὴν εἶδα καὶ τὴν εὐρίσχω ὠραία, εἶπε τὸ παιδίον, καὶ ἔχαμῆλως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀλλὰ πόθεν ἔμαθες τὴν διεύθυνσιν;

— Τὴν εἶδα ἐπάνω εἰς μίαν φιλήν οὐίσκου, ὡς ἐξῆς: «Προμηθευταὶ τῶν ΑΑ. ΜΜ. τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασίλι-σσης τῆς Ἀγγλίας, Soho-Square - Λονδί-νον». Soho-Square, φυσικὰ ἦτο ἡ διεύ-θυνσις τοῦ ἐργοστασίου καὶ ὄχι τῆς βα-σιλίσσης, ἀλλὰ τὸ ταχυδρομεῖον παρέδω-σε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν βασίλισσαν.

Ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἔλαβε διὰ τὴν ἀ-φελείαν του ἐν ἀναμνηστικὸν χρυσοῦν μετάλλιον.

Κοσμοκράτειρα Ἑλλάς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος: — Οἱ δύο πρώτοι ἀριθμοὶ

εἰς μίαν ἀναλογίαν πῶς λέγονται;

Ὁ μαθητὴς: — Ἦγούμενοι.

Ὁ διδάσκαλος: — Καὶ οἱ ἄλλοι δύο;

Ὁ μαθητὴς: — Καλόγεροι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περάσεως

Ὁ Τάκης: — Πάλι δὲ θυμοῦμαι τί ση-μαίνει ὁ κόμπος ποὺ ἔκανα εἰς τὸ μαντήλι μου!

Ὁ Νίκος: — ἴσως νὰ ἤθελες μιὰ φορὰ νὰ

τὸ πλύνῃς. *Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδοναίου*

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ἐνθυμηθῆτε, ὅτι τὸ διασκεδαστικώτερον, τὸ δροσιτικώτερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα εἶνε:

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

Λεπτομερὲς Τιμοκατάλογος τῶν Τόμων τῆς Διαπλάσεως ἐδημοσίευσθῇ εἰς τὸ 26ον φυλλάδιον.

Τῆς Βιβλιοθήκης δημοσιεύεται κατωτέρω.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 30ὴν Μαΐου 1912.

ΑΠΟ σήμερον ἀρχίζει ἡ Β' Ἐξαμηνία μας. Ἐρχεται, βλέπετε, ἓνα μῆνα ἐνωρίτερα, διότι τὸ ἔτος μας τελειώνει τὸν Νοέμβριον. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε κανὲν παράπονον ἀπὸ τὴν Ἐξαμηνίαν ποὺ ἔληξεν. Ὑλὴ θαυμασία—ὅλοι μοῦ τὸ γράφουν!—καὶ ἔξ φυλλάδια δω-δεκάσελιδα, δηλαδὴ ἓνα τὸν μῆνα. Ἐλπίζω ὅτι εἶσι ὅλα πᾶσι καὶ ἡ Β' Ἐξαμηνία. Ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον, ἐννοεῖται, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἐσπόμενόν σας.

Ἐλαβὰ τὴν συλλογὴν σου καὶ σ' εὐχα-ριστῶ, φίλη Βασιλικὴ Χ. Κ. Ναί, ἀπὸ τὸ βιβλὸς τῆς μητρικῆς μου καρδιάς σου εὐχρημα καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς ἐνιαυσίους διαγωνι-σμούς, μολονὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι τὸ «χτυποκάρδι» τῆς ἀγωνίας, ὅλ' μετεβλήθη εἰς «χτυποκάρδι» χαρᾶς.

Σοὺ ἔστειλα, Νέλλε, τὰ τετράδια ποὺ ἐξή-γησες. Σύνπτωσις σπανία νὰ κολλήσουν οἱ δύο φύλλοι κ' εἶται νὰ λάβῃς καὶ τὸ ξένον τετράδιον. Ὅχι δὲ, δὲν πιστεύω νὰ ἐγῇ καὶ ἄλλο μὲ τὸν ἴδιον τρόπον! Εὐγε ποὺ τὸ ἐπέστρεψες. Ἐνας ἄλλος ἦν τὸ πετοῦσεν Ἀλλ' αὐτὸς δὲν θὰ εἶχε καλὴν ἀνατροπὴν.

Ὅχι, Μαγαρένο Φωδὴ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε δύο ἀπὸ κάθε εἶδος. Καὶ μιὰ ἀρκεῖ. Τὸ μόνον ποὺ ἀπαιτεῖται εἶνε μιὰ Συλλογὴ πλήρης, μὲ 10 ἕως 15 διαφόρους Ἀσκήσεις ἐκ τῶν κυριωτέρων εἰδῶν.

Ἀν ἤξευρες πόσο μ' εὐχαριστοῦν τὰ γράμ-ματά σου, θὰ μοῦ ἔγραψες συχνότερα, θυμάμαι. Μὰ γιὰτὶ, ἀλλήθεια, εἶσι σὰν κομῆτης;... Ναί, εἶπες, Ἀλφίνας αὐτὴ τὴν ἐποχὴν εἶνε πολὺ ὠραία. Σοὺ εὐχρημα νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρόν σου.

Δὲν εἶπα ἡ μόνη, Ἀπόστολε Σ. Σ., εἶπα ἡ πρώτη. Ἄρα δὲν ἀποκλείεται τὸ νὰ ἔλαβας καὶ τὴν ἰδίαν σου κατόπιν. Ἐχεῖς δίκην; ἡ ὑπ' ἀρ. 181 Ἀσκήσις δὲν εἶνε σωστή. Ὁ συνθέτης ἐσῶγγυσε τὸν δίκαιον Ἀδελ μὲ τὸν κατηραμένον Καὶν.

Μοῦ ἔρεσε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου, Γέρω-θωρᾶ, καὶ ἰδιαίτερος ἡ φράσις σου: «πῶς θαυμάζω τὴν γαῖναιότητα τοῦ Πέτρου Ριον-σά! ὅς τοῦ ἐμοῖαζα κατὰ μιάν τρίχα!» Ἀλλ' αὐτὸ μόνον ποὺ λέγεις, σημαίνει ὅτι τοῦ ὁ-μοιάζεις... κατὰ πολλὰς τρίχας καὶ ὅτι εἰς κάθε περίστασιν τῆς ζωῆς σου, θὰ κάμνης καὶ σὺ τὸ καθήκον σου ὅπως αὐτός. Σοὺ ἔστειλα τὰ τετράδια.

Σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ σου μπαμπᾶ, ἀγαπητὸ μου Μαγαρένο Ἀκρογιάλι. Δὲν θέλω ὅμως νὰ νο-μίζῃς, μὲ ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ δυστυχίματος, ὅτι ἡ ζωὴ σου εἶνε ἀχρηστὸς καὶ ὅτι τὸ μόνον ποὺ θὰ σὲ λυτρώσῃ εἶνε ὁ θάνατος. Ἀλλοί-μονον ἂν ἀπέθαναν ὅσοι χάνουν τοὺς γονεῖς των! Ὅχι, ὄχι! Δὲν εἶνε μόνον τὰ καθή-κοντα πρὸς τὰ δέλφια σου, διὰ τὰ ὁποῖα εἶ-σαι τώρα καὶ μαμπᾶ καὶ μπαμπᾶς, —καθί-κοντα, τὰ ὁποῖα εὐτυχῶς ἀναγνωρίζεις. Εἶνε

καὶ τὰ καθήκοντα πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου. Καὶ σὺ πρέπει νὰ ζήσῃς καὶ νὰ χαρῇς. Μὴ παρα-δίδεις λοιπόν εἰς τὴν ἀπελπίαν καὶ προ-σπάθει νὰ ὑπομένῃς. Ὁ Θεὸς ἂς σὲ βοηθήσῃ. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, Τοξότα, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ βλέπω τοὺς νέους μου φίλους τόσο ἐνθουσιώδεις. Εἰς τὸ ἐξῆς ὅμως νὰ μεταγερῇσαι πρὸ μαύρου μελάνι, διότι μὲ αὐτὸ τὸ ἄσπρον, κοπιᾷς πολὺ νὰ διακρίνῃς τὰ γράμματά σου.

Δούκισσα τοῦ Λάντσιγ καὶ Ἐξόριστος Ἀτ-θίς, ὁρθῶς ἐμάντευσα τὴν αἰτίαν τῆς βρα-δυτύτος. Ἐλαβὰ καὶ τὸ δελτίόριόν σας, ἀλλ' ἦτο περιττόν, διότι δὲν εἶχα θυμώσῃ καθό-λου διὰ τὴν εὐλογίαν σας δυσφορίαν.

Υἱὸς Στοργή, ὅταν ἡ δημοσίευσίς γίνε-ται διὰ κλήρου, δὲν ἐννοεῖται ὅτι πρέπει νὰ ὑπο-μείνῃς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς τύχης; Εἶνε τὸ ἴδιον σὰν νὰπορῇς πῶς πέρσῃ εἰς ἓν λα-χεῖον ἐκέρδιος χιλιάς δραχμὰς καὶ φέτος μόνον δέκα, ἐνῷ ἡ γράφας πάντοτε τὸν ἴδιον ἀριθμὸν γραμματίων. Ὅσον διὰ τὸ ἄλλο, σὰς εἶπα ὅτι προτιμῶ τὰ σύντομα. Ἐκτενὴ δημοσίευσίς ἐξαιρετικῶς, ὅταν εἶνε... «χιλίες φορὲς ἔμμορφο».

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, Ἐω-σφόρε Κυμαίε. Ἡ ὠρασιότης ἐπιστολῇ σου ἀποδεικνύει ματαίως τοὺς φόβους σου καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ, θὰ διακριθῇς εἰς τὸν κύ-κλον μας. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνερ-γείας.

Τὰ δύο πρώτα Ὑποδελτία ποὺ ἔλαβας εἶνε τοῦ Δαρνοστεφῶς Ὀλυμπιονίκου καὶ τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἑλευθερίας. Ἀλλὰ τοῦ μὲν πρώτου περιέχει ἔξ Ὑποδελτίων τῆς Α' Τρι-μηνίας, τοῦ δὲ δευτέρου ἓν. Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ ἔδωσα καὶ τὰ ἐπῆξ, διότι, καθὼς σὰς εἶπα, μόνον Ὑποδελτίον τῆς Β' Τριμηνίας (ἐκ τῶν φυλλάδιων 14—26) εἴμπορεῖ νὰ ἔχουν τὰ ὑπο-δελτία τῆς δευτέρας αὐτῆς ἐκλογῆς. Προσέχετε μὴ κάμνετε λάθος, διότι θὰ σὰς τὰ δύνω καὶ θὰ χάνετε τοὺς βαθμούς σας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Πίλιν» τοῦ Χαρβάθα—«Τὶ χωρίζει τὴ θεωρίαν ἀπὸ τὴν πράξιν» τοῦ Θυ-μαριού—«Μία ὠρισμένη γωνία» τῆς Θα-λασσίας Νέφυρας—«Χωρὶς τίτλον» τῆς Υἱ-κῆς Στοργῆς—«Χθὲς ἔραβ» τῆς Ἐξορίστου Ἀνθίδος—«Ἡ διέλευσις» τοῦ Γορμίου (ὁ τίτλος ὁλόκληρος)—«Ἀνέκδοτα καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Εἰκοστὴ ἐνάτη Μαΐου» (ἔπρεπε νὰ σταλῇ ἐνωρίτερα)—«Ἡ βάρκα τοῦ Κανάρη» (κατωτέρω τοῦ θέματος)—«Ἐνα ταξίδι» (ζυγανάλογος ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ τέλος).

ΕΓΚΡΙΣΤΕΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Τρελλὸ Ναυτάκι, α. (Κ. Α.) Ἀνθος τοῦ Ἀργεῦ, κ. (Ε. Κ.) Ἦθος τοῦ 21, α. (Π. Ρ.) Μήτηρ Ἑλλάς, κ. (Γ. Μ.)

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Τρελλὸ Ναυτάκι (ἔχει καλῶς) Ὁ Θαλῆν (ἐλή-φθησαν ἐγκαίρως) Ὁ Πέτρος Ριονσά (ὁ ἐξακολουθήσῃ νὰ σὰς τέρπη καθ' ὅλην τὴν ἐξαμηνίαν) Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου (καλὰ ὅλ' κάμης) Βασιλίσσαν τῆς Κύπρου (ἔστειλα) Ἀθήνης Στέφανον (τὸ ἔγω ὑπ' ὅψι μοι διὰ μελλούσας δημοσιεύσεις) Ἐνδοξὸν Ἰωλκίδα (βεβαίως ἐλήφθησαν) Ναυτοπούλαν (ἔστειλα) Σανθὸν Μαρκήσιον (χαίρω διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας καὶ περιμένω μετὰ τὰς ἐξετάσεις τὰποτελέσματα) Δοξασμένην Γαλα-νὸλεκην (ἔστειλα) Ἀρματωλὸν τοῦ Ὀλύμ-που (ἐλήφθησαν) ναί, τὰ βιβλία σου τὰ στέλλω, ἅμα λάβω δρ. 3,20) Ἠχώ τῶν Ἀκρογε-ραυτίων (τὰ ἔλαβας) Ἀκακίαν (ἔλαβας, εὐχα-ριστῶ) τὴν ὥραίαν ἐντυπώσιν θὰ ἔγῃς ἀπ' αὐτὰ τὰ ταξίδια! Ὑψηλὴν Ἰδαν, Χαρβάθαν, Περόα, Στριανὸν Πολεμιστήν, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβας μετὰ τὴν 30 Μαΐου, ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδο- θέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-κόνης) φρ. 6. Χρυσὸς. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Ὄμμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰκό-νες) φρ. 3,50. Χρυσὸς. φρ. 5.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός
Λύσεων 'Απριλίου—'Ιουλίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΚΑΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον εγκεκριμένον διά τὸ 1912 συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκάστου φύλλαδιον, ὅσαι δὴποτε καὶ ἂν εἴναι, γραμματόσημον ἀσφαλιστὸν 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητὰ καὶ τὰ δέλωφια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Ο γὰρ τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φραγκόλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμητὰ φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 12ης 'Ιουλίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν ληφθῶν προ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς δροῦς, βαρεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν 'Οδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ καὶ Ε', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. 'Ο 'Οδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

[Ἀπὸ σήμερον δημοσιεύονται Ἀσκήσεις ἐν τῶν Συλλογῶν τοῦ νέου 132ου Διαγωνισμοῦ. 'Η δημοσίευσίς θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλην τὴν Ἑξαμηνίαν. Τὰ ποτελέσματα τοῦ λήξαντος 128ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, θὰ δημοσιεσθῶν προσεχῶς.]

261. Δεξιόγραφος

Γράμμα γαλλικόν
Κι' ἄλλο ἐλληνικόν
Κι' ἄρθρον δοτικὴ
Μοῦσα εἶνε γνωστὴ.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αρεως

262. Συλλαβογράφος

'Απὸ τὸ ἀλφαβητάριον
Δύο στοιχεῖα παίρνεις,
Νὰ βάλουν εἰς τὸ μέσον τῶν.
'Εν' ἀριθμὸν τὰ φέρνεις
Κ' ἐμπρὸς σου τότε μίαν γνωστὴν
Πρωτεύουσιν καττάξεις,
Καὶ βέβαια θαυμάξεις.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αρματοῦ τοῦ 'Ολύμπου

263. Στοιχειογράφος

'Ὅταν νήσου ἀποβάλης,
Λυτὰ μου, τὴν κεφαλὴν,
Εἰς μικρὸν τὴν μεταβάλλεις
Σιδεράκι μὲ αἰγμῆν.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ανθους τοῦ 'Αργεοῦ

264. Ἀναγραμματισμός

Βασιλέα τῆς Γραφῆς
'Ὅταν ἀναγραμματίσῃς
'Οργανόν τι μουσικόν
Παρεῖθις θὰ σχηματίσῃς.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φύλακος τοῦ Μοριχόβου

265. Ἀστήρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σανθὸ Μαριχίου

266. Γωνία

+ * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* + * * * = Ἐπιπλόν.
* * * * * = Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος.
* + * * * = Νομοθέτης ἀρχαῖος.
+ * * * * = Μετεωρολ. φαινόμενον.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μέρος δεινδρόφυτον.

'Εστάλη ἀπὸ τὸ Παμλιωτάνι

267—269. Συμπλήρωσις φράσεων.

1. — παιδεῖαν.
2. — ἀπόδος.
3. — σέδου.

'Εστάλη ἀπὸ τὸ Τρελλὸ Ναυτάκι

270. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν διάσχημον γυναικα τῆς ἀρχαιότητος, τὰ δὲ τριτὰ γράμματα Ἀπόστολον :

1, Ὁρος τῆς Ἀρμενίας. 2, Κράτος τῆς Ἀσίας. 3, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 4, Πέλαγος τῆς Εὐρώπης. 5, Ὑγρὸν τοῦ σώματος. 6, Ἀρχαῖος ἀεροπόρος. 7, Μέρος δεινδρόφυτον.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

271. Φωνηεντόλιπον

ΖΥΤ ΣΤ-Υ-Ζ-Σ-Υ-ΓΣ

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ 'Εθύνους

272. Γρίφος

τοῦ

τοῦ 'Α' τοῦ

τοῦ Κ τοῦ

τοῦ

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20
188. Λακεδαιμόν (λα, κέ, δαίμων.)—189.
'Ερμής (R [ἔρ], μῦς.)—190. Χίος—'Ιος—191.
Μάλα—ἀλφα.—192.

Α Μ Ε Θ Λ Δ Μ Β Ο Υ Ρ Γ Ο Ν Ρ Ν Σ Α Ο Τ Μ Υ Ο Λ Σ Σ 193. 'Η τὰν ἡ ἐπὶ τὰς (Λακεδαιμόνιαν ἐναλλάξ ἀπὸ ἐν γράμμα ἐκ τῆς πρώτης στήλης καὶ τῆς τετάρτης, κατόπιν δὲ ἐκ τῆς δευτέρας καὶ τῆς τρίτης.)—194
—196. 1, Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ. 2, Ἀρχεσθαι μαθὼν, ἀρχειν ἐπιστήσῃ. 3, Ἰδὼν ἡ φεῦγε, ἥτις λύπην τίκει. — 197. ΠΑΝΑΜΑΣ—ΑΜΕΡΙΚΗ—ΝΕΜΕΣΙΣ (ΠΑΝΟρμον, ἈΜΕΘυστος, ΝΕΜεα, ἈΡΕιος, ΜΙΣσους, ἥς, ἈΚΙνάκης, ΣΗΣ.)—198. Φωνὴ λαοῦ φωνή θεοῦ.—199.
'Η 'Οδύσσεια ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἐποιήθη (ὡς εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ - ὦ - μεροῦ ἐπὶ ἡθ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΨΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάττωσις δροῦ 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, εἴτω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8 λέξεις ἀπλῶς.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Φιλτάτῃ ΠΑΤΡΙΣ ΜΑΣ ΕΛΛΑΣ
'Ἐπιτυχία Ψευδώνυμόν σου ἀσφαλίστατη. Ποῖος θάρσυνθῃ ψῆφον εἰς τὴν Πατρίδα μας Ἑλλάδα!—Βασίλισσα τῶν Ζιζανίων.

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
'Υποψηφία Δημοψηφίσματος 1912

Αγαπητοὶ συνάδελφοι, ψηφίσατε πάντες τὸ ὑπέρροχον Ψευδώνυμον :

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ
ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
'Υποψηφία Δημοψηφίσματος

Ανταλλάσσω c. p. πανταχόθεν. Ὀνειρέμενη Ἑλλάδα, Χαλκιδεῖ. (1Β', 128)

ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΝΙΚΗΣ

Βελίον ἠθικώτατον διὰ τοὺς ἐφήβους. Ἐκ δὲ ὑπὸ τοῦ ἐν Βερούλοις Παιδικοῦ Συλλόγου α' Ἀναζητήρας. Τιμώμενον διὰ τὴν Τουρκίαν μετ. 2, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν λεπτὰ 15. Ζητοῦμαι πράκτορας. Οἱ βουλομένοι ἀπευθυντέον : Γεώργιον Ε. Κρασοπούλου, Βουρλᾶ. (1Β', 130)

Υποψήφιοι Κυκνὸς Κόρματος : Λακρόβρε-
κτος Ἡπειρος, Λαυλὸς τοῦ Κανάδη
'Ἐλπίς τῶν Ὑποδούλων, Ἐνδοξο Μεσολόγγι.

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Κληρωθέντος τοῦ λαχείου, ἐκέρδισαν οἱ 195, 183, 101, 112, 175, 123, 190 36, 133, 203, 153, 10, 159, 20. Διὰ τῶν συλλεχθέντων χρημάτων ἐνεγράφη ἐτήσιος ἀπορος. Παράκαλεται ἡ Γαλατὴ Πατρίδα νὰ ἀπαντήσῃ ὀριστικῶς.—Ὁ Πρόεδρος: Ἐδγενεὺς Ἰδανικόν. (1Β', 132)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 25ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 237)

ΑΘΗΝΩΝ: Θεοδ. Γ. Γαροφαλίδης, Εὐγενία Λαμπάδαριου, Βασ. Ν. Μαϊθόπουλος, Τοῦζιτης, Ἑλλη. Ἐμ. Μέρμετα, Ἀρης Ἀρ. Χατζηϊωάννου, Χρ. Γ. Χρυστοδουλοῦ, Ἐλένη Κ. Μωραΐτου. Ἐωσφόρος ὁ Κυμαῖος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Παν. Ι. Μπαρμπαραέσος, Θ. Γ. Βαρελῆς, Γ. Ν. Βαμβακάρης (24, 25) Π. Γ. Γιαγνούσης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Σπυρ. Ἐμ. Κάτσινας.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Στεφ. Ι. Παπαδάτος.
ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Δαμαστής τοῦ Βουκεφάλαι, Β. Δελιβελλιώτης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ὀλγα Θ. Καζιάνη, Γεωρ. Καρκακτῆς.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Β. Μεταξᾶς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γεώργ. Δ. Σηλυβριδῆς.
ΔΕΚΑΛΙΩΝ: Ρόδον τοῦ Ματοῦ.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεώργ. Ι. Κατσούλης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Κ. Γ. Κοτοπούλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀνεμόνι, Ἀλέκος Γ. Ἀισαλᾶς, Κ. Ι. Φαρμακίδης, Γιαν. Β. Παπανικολάου.
ΣΥΡΟΥ: Ἀλφειὸς Δ. Δεκάν, Νικ. Δ. Δόβελος, Γ. Ι. Γερόδης.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεώργ. Λεωπόπουλος.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Βασ. Ἠλ. Τράμπας, Στεφ. Δ. Κροσσός.
ΥΔΡΑΡΑΣ: Παν. Δ. Πινότσος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀργυρὸς Ι. Μεγελῆ, Ν. Γ. Φλωρος, Ἀθ. Γ. Κορόσης, Ἐθ. Α. Δουζίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΔΕΞΑΝΑΡΕΙΑΣ: Ζεφυροῖτις.
ΚΥΛΩΝΙΩΝ: Ἀθηνά Ε. Λαδανῆ.
ΚΩΝΙΝΟΛΕΩΣ: Θαλῆς.
ΣΑΜΟΥ: Μ. Α. Καίτας, Ἀλεξάνδρα Α. Καίτα, Ν. Γεωργίου.
ΣΤΕΦΗΝΑΧΟΥ: Ἀπ. Β. Παπαδόπουλος, Πάπης Περ. Παπαεμμανουήλ (21).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐχρόνων δοθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ εἰς δὺο: ΓΕΩΡΓ. Ι. ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ ἐν Μεσσηνί καὶ ΒΑΣΙΛ. Ν. ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ἀθῆναις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ τῆς Ἰουλίου.

Οἱ ἀποστελλόμενοι ἀνὲν δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀπερρίπτονται, οὐτε οἱ ἀποστελλόμενοι πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωνικὸν 10 παρα ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτὰ ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα).